

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 243/2014
26.03.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Г., због кривичног дела преваре из члана 208. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног М.Г., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Кв.бр.2048/13 од 16.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1681/13 од 03.06.2013. године, у седници већа одржаној дана 26.03.2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости окривљеног М.Г., поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Кв бр.2048/13 од 16.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1681/13 од 03.06.2013. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Основног суда у Новом Саду Кв бр.2048/13 од 16.05.2013. године, одбијен је захтев за примену Закона о амнестији осуђеног М.Г., који је због кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет месеци и 15 дана, пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.4144/10 од 10.05.2011. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2783/11 од 06.03.2012. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1681/13 од 03.06.2013. године, одбијена је као неоснована жалба осуђеног М.Г., изјављена против решења Основног суда у Новом Саду Кв бр.2048/13 од 16.05.2013. године.

Против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Кв бр. 2048/13 од 16.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1681/13 од 03.06.2013. године, окривљени М.Г. је поднео захтев за заштиту законитости са образложењем да ни првостепено ни другостепено решење не садржи конкретне законске одредбе на основу којих је суд утврдио да окривљени није стекао право на брисање осуде већ је само дат закључак суда да услови не постоје иако је по ставу окривљеног то право стекао пре ступања на снагу Закона о амнестији,

тачније 2004. године, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји а наведена решења преиначи у смислу навода захтева.

Одредбом члана 482. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том Законику.

Чланом 483. став 1. ЗКП, прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а у ставу 3. истог члана предвиђено је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно произилази да је окривљени овлашћен да поднесе овај ванредни правни лек, али да то може учинити искључиво преко браниоца.

Имајући у виду да је у конкретном случају захтев за заштиту законитости потписао сам окривљени и да из садржине захтева произилази да је захтев поднео окривљени, за шта по закону нема овлашћења, а не преко браниоца, како је то изричито прописано одредбом члана 483. став 3. ЗКП, то је Врховни касациони суд нашао да је захтев окривљеног М.Г., у смислу наведене законске одредбе, недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник
Зорица Стојковић,с.р.**

**Председник већа - судија
Невенка Важић,с.р.**